

En morgon när Pippi Långstrump kom ut på sin veranda och skulle ge hästen hans frukosthavre hörde hon att någon grät.

"Vem i all sin dar är det som gråter", frågade hon hästen. Men han hade redan kört nosen i havren och svarade inte, Pippi fick svara själv.

"Hör du inte att det är Tommy och Annika som tjuoter. Särskilt Annika!"

Och där stod Tommy och Annika mycket riktigt nere vid Pippis grind och grät så mycket de orkade.

Med ett par raska skutt var Pippi hos dom.

"Ä det nån som ä dö?" frågade hon.

"Nää", snyftade Annika. "Men Spar-Knutte..."

Sen kunde hon inte säja mera för bara grät, Tommy fick förklara.

"Vet du inte vem Spar-Knutte är? Den där stora tjocka karlen som bestämmer allting här i stan?"

"Jaså den! Vad har han nu bestämt?"

"Att barnbiblioteket ska läggas ner. Stängas och inte finnas mer."

"Kan man inte lägga ner Spar-Knutte på samma gång", föreslog Pippi. "Det skulle jag kunna göra åt er så lätt som ingenting."

Tommy tyckte inte att det var någon bra idé.

"Fast vad ska vi göra när vi inte har några böcker att läsa", sa han.

"Det behöver jag som väl är inte grunna på", sa Pippi. "Som inte kan läsa!" Hon funderade lite.

"Men två ord kan jag i alla fall stava till. Dom börjar på K båda två."

"Säj dom då", sa Annika.

"Ko-rumpa", sa Pippi. "Och sen kuminalnämndsordförande. Du märker att dom börjar på K."

"Kommunalnämndsordförande heter det", sa Annika.

"Det är ju det jag säjer", sa Pippi. "Och jag ska nog hitta på ett ord till så jag får åtminstone tre."

Plötsligt sa Tommy: "Titta, där går Spar-Knutte. Till biblioteket! Nu ska han nog lägga ner det, den grisen!"

Biblioteket låg vid deras egen gata i ett litet vackert hus. Och där gick Spar-Knutte in. Knut Karlsson hette han egentligen, men alla kallade honom Spar-Knutte.

"Kom", sa Pippi. "Jag vill se hur han gör när han lägger ner."

Spar-Knutte stod redan vid utlåningsdisken. Fröken Elsa satt och stämplade in böcker. Hon var ganska röd i ansiktet och glodde argt på Spar-Knutte.

"Förstår inte Fröken Elsa att vi måste spara", sa Spar-Knutte. Fröken Elsa stämplade så det smällde om det.

"Men varför ska det alltid gå ut över barna. Vet inte Herr Karlsson att barn behöver böcker och har roligt med böcker och har liksom ett hem i biblioteket och vi berättar sagor och spelar teater..."

Sen kunde hon inte fortsätta mer, för hon började gråta. Och så fick hon se barna som stod och trängdes nere vid dörren.

"Kom in ni bara", sa hon. "En sista gång ska ni väl komma till ert kära bibliotek!"

"Jamen Fröken Elsa..." började Spar-Knutte.

Fröken Elsa fortsatte att stämpla, hon var både arg och lessen.

Spar-Knutte tittade lite slött på böckerna som låg på disken. Men plötsligt gav han till ett rop.

"Titta, här ligger Huckleberry Finn, å, vad jag har läst den boken många gånger."

Han tog boken och började läsa, och rätt som det var skrattade han till.

"Vad flinar du åt", sa Pippi.

Men Spar-Knutte svarade inte, han bara läste. Och han skrattade värre och värre.

"Och titta, där är Barnen från Frosthofjället' Å, vad det var synd om dom. Jag minns att jag grät, så mamma trodde att jag var sjuk. Oj, vad jag grät!"

"Ja", sa Fröken Elsa, "barn behöver både skratta och gråta ihop med sina böcker. Men det tycks inte ha bitit något vidare på Herr Karlsson."

Spar-Knutte såg skamsen ut.

"Men vi måste ju spara", sa han. "Fast kanske inte just precis på barnas böcker."

Han gick fram och tillbaka på golvet och funderade.

"Hmm... kanske... hm, vi kunde kanske vänta lite... ja, vi kunde kanske försöka med nån annan utväg..."

"Några andra dumheter kanske", föreslog Pippi.

"Jag ska göra vad jag kan", mumlade Spar-Knutte.

"Ska du göra vad du kan för att hitta på andra dumheter, menar du det?"

"Nej, det menar jag inte", sa Spar-Knutte ilsket. "Nu ska du inte vara oförskämd."

Sen gick han fram till Fröken Elsa och klappade henne på axeln.

"Hon får behålla sitt bibliotek. Ja, jag vet att jag är galen, men jag är faktiskt snäll, när allt kommer omkring."

"Hurra för Spar-Knutte!" skrek Tommy.

"Hurra för Spar-Knutte!" skrek Annika.

Pippi gick fram och tittade Spar-Knutte in i ögonen.

"Vill du se hur stark jag är?" frågade hon.

Spar-Knutte skrattade.

"Ja, det kan väl inte vara så värst!"

Då lyfte Pippi honom på sina starka armar rakt upp i vädret.

"Det var som katten", sa Spar-Knutte, när han kom ner på jorden igen.

Sen tog han Huckleberry Finn.

"Fröken Elsa, jag ska be att få låna den här."

"Det var det klokaste jag har hört på länge", sa Fröken Elsa.

Spar-Knutte tittade på Huckleberry Finn och skrattade belåtet.

"Förresten!" sa han. "Vem är den där Spar-Knutte som ni hurrade för?"

"Ja, gissa det du", sa Pippi. "Kuckeliku, där har jag ett ord till! Det börjar också på K."